

Ο Χουάν δέν φαίνεται καθόλου ην-
χος ! Ψιθύρισε έν' από τά έννά
άτομα, πού καθόντουσαν γύρω στο
τραπέζι.

— Όχι, μά τώ Χριστό, δέν είμαι
καθόλου ηνχος, απάντησε ένας νέος
μέ ήλιοκαμμένο και τραχή πρόσωπο
και μαλλιά κατεβασιμένα στά πλά-
για, ώς τήν κάτω άκρη τών αυτιών.
Νοιάθω πώς μάς παρακολουθούνε.
Τό Ξέρετε καλά, πώς όταν υπάρχει
κίνδυνος, έγω τόν μυρίζομαι. Μυρίζομαι τόν τελωνοφύλακα και τόν χο-
ροφύλακα από δέκα μίλλια μακριά ! Θυμάστε πέρσι στη Νεβάδα ;
Σάς έσταμάτησα σ' ένα μονοπάτι όπου ποτέ δέν συναντήσαμε και τόν έ-
λαχιστο κίνδυνο. Όλα μου τά νεύρα ήσαν άναστατωμένα. Έστοιχημά-
τιζα τό κεφάλι μου πώς λίγο παραπάνω ήσαν κρυμμένοι χοροφύλακες.
Γελάστηκα ; Όχι. Έτσι και τώρα. Τους μυρίζομαι....

— Έκουβέντιαζε σ'αγά κι' έτριξε συγχρόνως τά δόντια του.
— Μήπως σάς βάζω έγω σέ κίνδυνο ; Τόν ρώτησε κάποιος πού κά-
θεται δίπλα του και δέν μιλούσε καλά τά ισπανικά.

— Ά : όχι. Έσύ έχεις δραπετεύσει και θέλεις νά Ξαναπάς στό Γι-
βραλτάρ και νά Ξαναμπής στό γαλλικό πολεμικό πού υπηρετούσες, αντί
νά κάθασαι μέ σταυρωμένα χέρια στην Ίσπανία. Άν οι χοροφύλακες
σε πιάσουν, θά μάς κατηγορήσουν ως συνενόχους. Γιατί όσοι δραπε-
τεύουν κάνουν Έγκλημα... Σου μένει, θά μου πής, τό γόρημα....

— Ναι.
— Μπορεί λοιπόν νά Ξεφυγής, πληρώνοντας τους χοροφύλακες, μά
σάν φτάσως κοντά στό Γιβραλτάρ, έχει θάνατο-δύσκολα τά πράγματα.
— Μου υποσχέθηκαν νά μου δώσετε έναν οδηγό.
— Ναι, ό Πάμπλο θά σε συνοδέψει ως έχει, μά πάντα δύσκολο είναι.

— Άμα τελειώσει τό γεύμα, ό Γάλλος δραπέτης σηκώθηκε κι' έβγήκε
άπό τό πανδοχείο, από διακρίσι, γιατί εκατάλαβε πώς οι όχτώ Ίσπανοί
λαθρέμποροι, πού τόν συνόδευαν ήθελαν νά μιλήσουν ιδιαίτερα μεταξύ
τους.

Ψηλός, Ξεραγκιανός, μέ
πλατύγνω κατέλλο, χωρίς
κολάρο, μέ τό λαμό τι-
λιγμένο σ' ένα χρωματιστό
σάκι, πού τά χόρσια του
έκρημόντουσαν στις πλάτες
του, ό σημαιοφόρος τού
Γαλλικού Πολεμικού Ναυ-
τικού Κολλέν δέν έκαιωσε
καμιά ύπόνοια, άν έμενε
σιωπηλός. Μόνο από τό ά-
νακάτοια τών γαλλικών
και ισπανικών λέξεων πού
μεταχειριζότανε για νά
συνεννοηται, τόν καταλά-
θαινε κανείς άμέσως πώς
ήταν Ξένος. Μά στασιώς
άνοιγε τό στόμα του.

Είχε διαταχθεί από τό
ύπουργείο τών Ναυτικών
της πατρίδος του νά πά
στη βάση της Καζαμπαλά-
γας και ν' αναλάβη τήν κυ-
βέρνηση ενός ύποβρυχίου. Μά τό βαπόρι, μέ τό όποιο έταξείδευε, τορ-
πυλλίσθηκε από ένα γεραμικό ύποβρυχίο κι' αυτός έσώθηκε στην Ίσπανία,
όπου έγρατήθη ως αξιωματικός πολέμου. Μά αποφασισμένος νά πά
όσοδηρίσσει στό κραδί του, μεταχειρίστηκε κάθε μέσον για νά δρα-
πετεύσει άπ' τήν Ίσπανία. Πώς νά τό πετύχει όμως, πού δέν ήξερε κα-
θόλου Ισπανικά ; Έξάθισσε έτσι έξη μήνες κι' έμαθε μερικά καστιλιάνι-
κινα, όσα έφταναν για νά μισο - συνεννοηται, κι' ύστερα έδραπέτευσε.
Βρισκόταν τώρα στα βόρεια της Ίσπανίας. Πώς νά τήν διασχίση ολό-
κληρη για νά φτάσει στό Γιβραλτάρ ; Χρήματα είχε, μά στό σιδηρό-
δρομο κινδύνευε νά τόν πιάσουν οι χοροφύλακες. Έυτυχώς, γυρίζοντας
στά περίχωρα της Όξούνα, έπεσε πάνω σε μία συμμορία λαθρεμπόρων
και συμμόνησε μαζί τους νά τόν οδηγήσουν κοντά στό Γιβραλτάρ και
νά τους δώση ένα φορτισμένο ποσό. Έμπιστεύθηκε στους όχτώ εκείνους
άγριανθρώπους, πού μπορούσαν νά τόν σκοτώσουν από δρόμο, αφού ή-
Ξεραν πώς είχε επάνω του άριετα χρήματα, κι' έτσι νά λείψουν άπ' τόν
μπελά της συνοδείας και τους κινδύνους. Μά οι άγριάνθρωποι εκείνοι
τυχοδιώχτες ήσαν τίμιοι στις συμφωνίες τους. Έγυμνασθησαν νά μιλήσουν
μέρες τους στενοχωρημένους άπ' τους κινδύνους πού τους έτριγύριζαν στά
μέρη εκείνα, έβγήκεν Έξω, για νά τους αφήση μόνους νά μιλήσουν.

— Όταν οι λαθρέμποροι έκειναν μόνοι, έσυνέχισαν τήν κουβέντα τους.
— Άπό τότε πού χτυπήθηκε, πρό δύο μηνών, μέ τους τελωνοφύλα-
κες, έλεγεν ό Χουάν, δέν μπορώ νά βρώ ήσυχία. Μάς εγνώρισαν. Άλλο-
ιωτικά δέν θ' άνησυχούσα. Μπορούσαμε νά περάσουμε για φαράδες.
Μά τώρα ; Έλνε κι' ό φρόνος τού τελωνοφύλακα. Βιάστηκες νά τού ρί-
ξω, Πάμπλο....

— Θά μ' έπιανε, άν δέν τούβριχνα.
— Άν δέν σκοτωνόταν ό τελωνοφύλακας εκείνος, έξακολούθησε ό
Χουάν, θά μπορούσα τώρα νά γυρίσω στόν πατέρα μου...

— Κάθετ' έδώ κοντά ;
— Έ' ένα χωριό θά παρούρα. Μά δέν θά μέ Ξαναβιθί... Άνν θάλα

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Ε. ΝΤΕ ΚΑΥΖΕΡ

Ο ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΟΣ

ρον. Πηγαινέτε λοιπόν Έξω, νά φυλάτε βάρδια, γιατί προσοσθάνομαι
τόν κίνδυνο έδώ. Κάτι μου λέει πώς στόν γαρεμό τού Ρόντα ένεδρεύει
ό κίνδυνος.

Οι τέσσερες άντρες σηκώθηκαν, έβγήκαν Έξω κι' έπιασαν θέσεις, ώ-
στε νά προσέχουν όλους τους δρόμους πού Ξεφραναν πρós τό χωριό.

— Άχ ! Άν έπανα κανένα άπ' τους καταδότες !... Είπε ό Χουάν,
τρίζοντας τά δόντια του και χτυπώντας τή γροθιά του στό τραπέζι.

Ο σημαιοφόρος Κολλέν είδε τους τέσσερες λαθρεμπόρους πού άπο-
μαζυρήθηκαν για καραούλι πρós τά τέσσερα σημεία τού δρόχοντος.

Ο ήλιος είχε βασιλέψει κι' έπεσε τό σούρουπο. Ήσυχία έπαραιτούσε
στό μικρό εκείνο χωριό της Άνδαλουσίας. Μερικές γυναικες μόνο πη-
γαυοεργόντουσαν ήσυχα. Άξαφνα ό Κολλέν αντίκρισε έναν άντρα
καμιά πενήνταριά ετών νά μπαίνει μέ προφυλάξεις σ' ένα σπίτι άπέ-
ναντι και μετα δέκα λεπτά νά Ξαναβγαίνει. Καθώς όμως άνοιξε ή πό-
τα, ό Κολλέν είδε μέσα στό σπίτι δύο χοροφύλακες.

Έπήγε τότε σ'αγά, για νά μη δώση ύποψίες, ως τήν πόρτα τού παν-
δοχείου κι' έμόναζε ;
— Χοροφύλακες !..

Οι τέσσερες λαθρέμποροι σηκώθηκαν μέ τά πιστόλια στά χέρια.
— Άκούσήθητι με ! διέταξε ό Χουάν. Ξέρω έναν κρυφώνα στό δι-
πλανό σπίτι. Έσύ δέν θάφθης ; Ρώτησε τόν Κολλέν.

— Όχι. Γιατί νά σάς βάζω σε κίνδυνο ; Έτσι οι χοροφύλακες ζη-
τούν ήμένα μόνο. Μόλιες
πώς μέ τό χροιά μπορώ
νά γλιτώσω. Άν έπαινον
τά χροιάτά μου θά φύ-
γουν, κι' έτσι γλιτώνετε
κι' έσείς...

— Η Παναγία μαζί
σου ! απάντησε ό Χουάν
κι' έγινε άφαντος.

Σέ λίγο ένας έννομο-
τάρχης κι' ένας χοροφύ-
λακας έφάνηκαν στην
πόρτα τού πανδοχείου,
μαζύ μέ τόν άνθρωπο πού
είχεν ιδεί ό Κολλέν νά
μπαίνει στό σπίτι πού ή-
σαν οι χοροφύλακες.

— Τά χαρτιά σου ! ελ-
πε στόν Κολλέν άμέσως
ό έννομοτάρχης.

— Κύριε έννομοτάρχα,
δέν μπορώ νά σάς πώ
πώς είμαι μπρός στόν
κύριο, απάντησε ό Κολ-
λέν.

Ο έννομοτάρχης έδίστασε λίγο. Έγυμνασε τόν κύριο πού τόν
συνόδευε και τόν ιδιοκτήτη τού πανδοχείου νά βγούν Έξω. Τότε ό Κολ-
λέν έβγαλε τά χαρτιά του και μαζύ μέ δύο χαρτονομίσματα τών εκατό
πεπετών τώδωσε στόν έννομοτάρχη, λέγοντάς του :

— Κύριε έννομοτάρχα, είμαι Γάλλος άξιοματικός, έδραπέτευσα από
τό στρατόπεδο τών αξιωματών για νά πάω νά πολεμήσω. Η Γαλλία
δέν πολέμαει έναντιόν της Ίσπανίας. Είστε στρατιώτης και μέ καταλα-
βαίνετε.

Ο έννομοτάρχης ήταν συνηθισμένος από τέτοια. Μ' ένα βλέμμα συνεν-
νοήθηκε μέ τό χοροφύλακα κι' έδωσε πίσω στόν Κολλέν τά χαρτιά του,
κρατώντας τά χρήματα.

— Καλή τύχη ! είπε στό Γάλλο αξιωματικό. Μά δέν πιστεύω νά γλι-
τώσετε ως τό τέλος.

Κι' έφυγε μέ τό χοροφύλακα.

Ο ιδιοκτήτης τού πανδοχείου, μόλις τους είδε νά Ξεμαρκάινουν, ει-
δοποίησε τό Χουάν και τους συντρόφους νά γυρίσουν στό πανδοχείο.
Σ' ένα τέταρτο έγύρισαν κι' οι τέσσερες άλλοι λαθρέμποροι, πούχαν
βγει για καραούλι. Έφεραν άνησυχητικές πληροφορίες.

— Άδόν πού συνόδευε τό χοροφύλακα τόν έμαρκάρισα καλά και μπο-
ρώ νά τόν γνωρίσω και μεσάνυχτα νάμαι, ένα μίλλι άλλαργα, είτε ένας
άπ' τους λαθρεμπόρους. Τους άκουσα νά λένε φεύγοντας, πώς πάνε νά
είδοποιήσουν νάρθη ένίσχυσι. Θά περικινλώσουν τό χωριό και θά φυ-
λάνε στό μονοπάτι, κοντά στό γαρεμό τού Ρόντα. Ο καταδότης θά γυ-
ρίζη εκεί γύρω.

— Τόν ράφι φαίνεται τό άμα του άπόψε ! έμουνχισσε ό Χουάν.
Έγυμνασε τούσους τόν σχέδιο της φυγής τους. Θά έβγαιναν από
τό χωριό στη μά ύστερ' από τά μεσάνυχτα. Ο Γάλλος σημαιοφόρος θά
γυρξ έπιστρέψει εκεί κοντά στα βράχια τού γαρεμό,

— Κι' άλλαζονα σ' ήπαιρη βρετή μπροστά μας ! είπε τούβριχνης τή

— Έβγαλε τό πιστόλι του, έσκόπευσε τόν καταδότη κι' έπυροδότησε...

δόντια ο Χουάν.

Στη μιά τ'α μεσάνυχτα ο σημαιοφόρος Κολλέν έπεριέμενε κοντά στο μοναστήρι. Σε λίγο είδε και τους λαθροεμπόρους να βγαίνουν απ'το χωριό. "Άξαφρα όμως διέκρινε έναν άνθρωπο να γλιστράει ανάμεσα στα βράγια. Κατάφερε άμέσως πώς ήταν ο πρωϊνός καταδότης. Οι λαθροεμπόροι, που έρχονταν, προχωρούσαν ώσταν να μη τόν είχαν ιδεί, μ'α μόλις τόν έπισπέρασαν λίγο, στάθηκαν άπότομα, ένα σφύριγμα ακούστηκε, ώρηθησαν όλοι μαζί εναντίον του, τόν έπιασαν και στη στιγμή τόν επέταξαν κάτω στον γκαρεμό !

Ο Κολλέν έφριξε, βλέποντας αυτή τη σκηνή. "Έστρεξε προς τ'α βράγια και βλέποντας ένα μέρος όμαλότερο κάπως, άρχισε να κατεβαίνει προς τόν γκαρεμό. Άπο τ' άλλο μέρος κατέβαιναν, για να βεβαιωθούν αν σκοτώθηκε ο καταδότης, και οι όχτω λαθροεμπόροι. Μόλις ο Χουάν είδε τόν Γάλλο να κατεβαίνει, με κίνδυνο τής ζωής του, τ' άποκρίναμε βράγια, τόν ρώτησε :

—'Εσ'ν τί θέλεις εδώ ;
—Αυτός ο άνθρωπος μπορεί να ζή ακόμα. Πηγαίνω να τόν σώσω...
'Απάντησε ο Κολλέν.

Ο λαθροεμπόρος σήκωσε περιφρονητικά τούς ώμους του και προχώρησε. Καταβόδι του πήγαινε ο σημαιοφόρος. Στην προεσοχή ενός βράχου είδαν άπο κάποια άπόστασι τόν σώμα του καταδότη να πνιχτεί. "Ίσως να σώζεται. Ο Χουάν, καταλαβαίνοντας τότε πώς ο σημαιοφόρος θάβλεπε τόν σώση τόν άνθρωπο εκείνου, και για ν' άποφύγη κάθε φιλονεικία με τόν Γάλλο, έβγαλε τόν πατόλι του, έσκότεινε τόν καταδότη κι' έπροβόλησε. "Έτσι, όταν ο σημαιοφόρος έφτασε κοντά στον καταδότη, τόν βόηκε νεκρό. Την ίδια στιγμή πλησίασε κι' ο Χουάν. Τρίζοντας τ'α δόντια, προφέροντας φοβερές βλαστήμιες και βρισιές, έσκυψε πάνω στο πτώμα για να ιδεί καλά, στο φως τού φεγγαριού. Τόν πρόσβαλο τόν καταδότη, άπο τόν δεξιό μελίγιο τού όποιον έτρεχε άφθονο αίμα. Σάφνου άνασχημάθηκε με τεντωμένα τ'α χέρια κι' άρρησε μιά πνιγμένη κραυγή :

—'Ο πατέρας μου !...
'Ο Κολλέν τόν εκύτταξε έντρομος. 'Ο Χουάν ήταν κάτωχρος.

—Βοήθησε με, σε παρακαλώ, να τόν σηκώσουμε είτε στο σημαιοφόρο, με φωνή τασκασιμένη, όπως τασκασιμένη πειά ήταν κι' η ψυχή του.

Μετέφεραν τόν πτώμα τού καταδότη στη ρίζα τών βράχων, όπου σε λίγο μαζεύτηκαν κι' οι άλλοι λαθροεμπόροι. Τότε ο Χουάν έγονάτισε, φίλησε τόν πτώμα κι' είπε :

—'Ενας γιός σου σκότωσε τόν πατέρα του δέν μπορεί, δέν πρέπει να ζή πειά. Θα πάω να παραδώ. "Έσείς οι άλλοι ώδηγήστε τόν Γάλλο όπως συμφωνήσαμε και τού έπισχεθήκαμε.

"Έσφιξε κατόπιν τόν χέρι όλων τών συντρόφων του, έφορτώθηκε στον ώμο του τόν πτώμα κι' έφυγε για τόν χωριό.

"Έπήγαινε να θάψη τόν πατέρα του και να παραδοθή βίστερα στη δικαιοσύνη, για να ξαναζή με τη ζωή του τόν βαρύ τόν χρέια !...

E. ΝΤΕ ΚΑ-ΥΖΕΡ

ΑΡΑΒΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Ο ΚΑΚΟΣ ΑΔΕΛΦΟΣ

Στόν ποταμό τής Συρίας Νάχερ Ζέρκα υπάρχουν πολλοί κροκοδείλιοι, για τήν προέλευσι τών όποιων ένας άραβικός μύθος λέει τ'α εξής :

Μιά φορά στά παλιότερα χρόνια, ζούσαν δυό αδελφοί, οι όποιοι, όταν πέθανε ο πατέρας τους, μοίρασαν τήν κληρονομία του και χώρισαν, τραβώντας καθένας τόν δρόμο του. 'Ο πρώτος, πού είχε τήν προστασία τού Θεού, γιατί ήταν αγαθός και δίκαιος, γρήγορα πρόκοψε κι' άπόκτησε μεγάλη περιουσία. 'Ο άλλος αντιθέτως πολύ γρήγορα έγινε άμπτωχος και κακομοίρης, γιατί ήταν άσωτος και κακός. Και σαν τέτοιος πού ήταν, σκέφτηκε μιά μέρα να βρη τρόπο να πάρη τήν περιουσία τού αδελφού του. Κίνησε λοιπόν και πήγε στην Αίγυπτο, στο Νείλο ποταμό, κι' άρου έπιασε δυό μικρούς κροκοδείλιους, τούς έφερε στη Συρία και τούς κρυψε μέσα στο ποτάμι πού περνούσε ανάμεσα απ' τ'α χωράφια του πλούσιου αδελφού του. "Έτσι έλιπε πώς μπορούσε καμμιά ώρα, έκεί πού θά λουζόταν, όπως συνήθεζε, ο αδελφός του, στο ποτάμι, να άρμυσην οι κροκοδείλιοι εναντίον του και να τόν κατασπαραξουν, όποτε θά έβριε αυτός μοναδικός κληρονόμος τής μεγάλης του περιουσίας.

Πέρασε όμως ένας χρόνος, κι' ακόμα ο κακός αδελφός δέν έβλεπε τόν σχέδιό του να πραγματοποιηται. "Υπέθεσε ότι οι κροκοδείλιοι δέν θα είχαν μεγαλώσει ακόμα άρκετά, ώστε να γίνουν έπιθετικοί, και πήγε στον ποταμό να τούς δει. Μά μόλις έπάτησε μέσα στο νερό, οι κροκοδείλιοι χύθηκαν άπάνω του και τόν κατασπαραξαν.

"Έτσι τιμοσφύθηκε για τή φθοροή του ψυχής ο κακός αδελφός. Γι' αυτό άπο τότε οι κροκοδείλιοι τού ποταμού Νάχερ Ζέρκα δέν περδάνουν παρά μονάχα τής κακούς.

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

'Ο Θιέρρος περί τού χρήματος. Ναι μέν, αλλά... "Ένας τιμιός "Άγγλος πολιτικός. Τό πάθημα τού λέρδου. "Η εύρωστία τού Τολστόη. Πώς έσωσε τόν Δουμπρόζο άπο πνίξιμο. Τι έπάγγελμα έκανε ο Δουμάς πατήρ κτλ.

'Ο Θιέρρος, όταν ήταν πρόεδρος τής γαλλικής Δημοκρατίας, εκάλουσε συχνά τ'α βράδια διάφορους πολιτικούς, οικονομολόγους, τραπέζιτας και επιστήμονας και συζητούσαν για όλα τ'α θέματα.

"Ένα βράδυ ο' έφαν κύκλο πολιτικών και οικονομολόγων έγινε το ζήτησι συζητήσις.

—Τί συζητάτε, κύριοι ; τούς ερώτησε πλησιάζοντας ο Θιέρρος, και είστε τόσο ξαναμμένοι ;

—Γιά τόν χρήμα, κύριε πρόεδρε. Πρέπει να τόν κυνηγή κανείς ή να τόν περιφρονή ;

—Μπ'α, μά είνε άπλούστατο. άπάντησε ο Θιέρρος. Πρέπει να τόν περιφρονή πολύ κανείς τόν χρήμα... Μά πρώτα πρέπει να τώχη !...

'Ο μέγας "Άγγλος πολιτικός Τόμας Μόρους, άνθρωπος άκεραίου χαρακτήρος και ύδεκάστος, όταν ήταν γαγγελλάριος, έπήγε μιά μέρα ως δώρον δυό πολυτιμότερες κροστοάλλινες φιάλες, τις όποιες τού έστειλε ένας λόρδος, για να τόν καλοπάση και να τού κάμη κάποιο ρουσαρέτι. 'Ο Μόρους διέταξε άμέσως να γεμίσουν τις δυό φιάλες κρασί, τις έδωσε στον ύπηρέτη πού τού τις έφερε και τού είπε να τις ξαναπαρή στον κύριό του και να τού πη :

—'Ο κύριος γαγγελλάριος έχει ώραίο παλιό κρασί στην άποθήκη του κι' άποτε θέλετε στέλνετε έλευθερα τις φιάλες να σας τις γεμίξη !...
Κόκκαλο ο λόρδος.

'Ο Τολστόη ήταν φοβερά γεροδύναμος. Σωστός ταβρός. Δηγούντα μάλιστα πώς κάποτε έπνιξε με τ'α χέρια του ένα λίκνο.

Κάποτε έπήγε να τόν επισκεφθή στη Γισανγία Πολιάνα ο περίφημος "Ιταλός γιατρός και κοινωνιολόγος, ο έγκληματολόγος Δουμπρόζο. Μιά μέρα δέ πού είδε τόν Τολστόη να κολιμπάη σ' ένα ποτάμι κοντά στην έπανί του, θέλησε να κολιμπήση κι' αυτός.

—Έβνε όρημητικό τόν ποτάμι, τού παρατήρησε ο Τολστόη.

—Ξέρω κολιμπή τόσο καλά, όσο κι' εσύ, άπάντησε ο Δουμπρόζο, πού ήταν κι' αυτός άντρας γερός.

Μά μόλις έπεσε στο νερό, τόν ποτάμι τόν παρέσυρε και θά πνιγόταν αν δέν έπευθεν ο Τολστόη να τόν άρπάξη απ' τ'α μαλλιά, να τόν σύνη ξέω και να τόν πετάξη στην όχθη σαν ένα δεμάτι άχυρο !...

Μιά φορά ο "Αλέξανδρος Δουμάς πατήρ, ταξιδεύοντας, γνωριάθηκε σε μιά επαρχιακή πόλι τής Γαλλίας μ' ένα μεγαλοβιομήχανο, ο όποιος, βλέποντας τήν εύθυμία, τόν παρουσιαστικό και τήν εύγλωττία τού Δουμά, πού δέν ήξερε ούτε τ' όνομά του, ούτε τόν επάγγελμά του, τόν έπλησίασε και τού πρότεινε :

—Νέε μου, έλάτε να έργασθήτε μαζί μου και θά κάνετε τήν τύχη σας.

—Τί δουλειά θά κάνω ; Ρώτησε ο Δουμάς.

—Θά σας στείλω στις επαρχίες για παραγγελιοδότη. Με τήν εύγλωττία και τόν χέρι ποιήστε σεις, θά μου διαδώσετε μιά χωρά τ'α βιομηχανικά μου προϊόντα. Σας προσφέρω τετρακόσια φράγκα τόν μήνα...

Μισθός τεράστιος για κείνη τήν εποχή, μά ο Δουμάς έγγνεψε «όχι» με τόν κεράλι.

—'Εστο πεντακόσια ! επέμεινε ο μεγαλοβιομήχανος.

—'Οχι.

—'Εξακόσια ; 'Οχτακόσια ;

—Μπ'α ! άπάντησε άδιάφορος ο Δουμάς. Κερδίω τ'α διπλά.

—Τά διπλά ; Και τί δουλειά κάνετε ;

—Σκοτώνω ανθρώπους...

'Ο μεγαλοβιομήχανος έφυγε τρομαγμένος. Δέν κατάλαβε πώς ο Δουμάς τούς φόνους πού έλεγε τούς έκανε με τήν...πένα στα μπιστορηματά του κι' όχι με τόν στίλετο στα σισατά.

Κατά τήν έβδομηκοστή επέτειο τής ηλικίας τού μεγάλου "Αμερικανού εύθυμογράφου Μάρκ Τουάιν, ένας εκδότης τής Νέας "Υόρκης, θέλοντας να εκδώση μιά βιογραφία τού διασημου συγγραφέρος, απευθύνθηκε σ' αυτόν, ζητώντας του να τού στείλη μερικές φωτογραφίες τών προγόνων του. Στην αίτησι αυτή τού εκδότη ο πνευματώδης συγγραφέας άπάντησε ως εξής :

"Αξιότιμη κύριε. Φωτογραφίες τών προγόνων μου δέν έχω. "Έάν όμως έπιμένετε να δημοσιεύσετε όπωσδήποτε τις εικόνες τών προγόνων μου, πηγαίνετε με τόν φωτογράφο σας στο Ζωολογικό κήπο, παρακαλάτε να ντύσουν μερικούς πιθήκους με άμφιείσεις τού περασμένου και προπερασμένου αιώνος και κατόπιν φωτογραφίστε τους. "Έτσι θάχετε άρκετές φωτογραφίες, ή όποιες θά μπορούσαν ν' άνακληρήσουν κάπως τις εικόνες τών μακρινών προγόνων μου.

